

QUAN ESCULLO

M'EQUIVOCO

Autor: Enric Cervera

C/Vallseca 39 2n

08024 BCN

PERSONATGES

L'Home cansat

Home, Pare

Dona, Mare

Filla, Noia 1

Psicòleg, Ego

Mi

Noia 2

L'Home de la pausa, Cambrer

Vella 1

Vella 2

Tertulià 1

Tertulià 2

Pròleg

Comença la història

L'Home cansat (*sortint al prosceni, davant el teló i dirigint-se al públic*): No ho aguanto més! No ho aguanto més! Una cosa tan senzilla com la que vull, que és, anar-me'n, plegar, i no puc fer-ho! Tothom ha d'opinar i mediatitzar la meva decisió. Decisions i més decisions conformen tota la meva vida... Vaig decidir casar-me, vaig decidir dedicar-me al que em dedico, i vam decidir tenir uns fills... dic, vam decidir, perquè això no ho vaig decidir jo, sol, és clar... Aquí no tan sols em vaig equivocar jo... I sempre, sempre, he acabat rebent les conseqüències de les pròpies decisions. Això és palpable, heu vist quants cabells blancs tinc, oi? (*Per a ell.*) A tothom li passa això que quan fa el que vol, rep? (*Pausa.*) Sí... Segurament... és clar! (*Al públic.*) Però jo, encara no estic preparat, sabeu... He de prendre una decisió... (*Pausa.*) Però què he de decidir? Anar-me'n, abandonar, continuar lluitant...? Aquesta vida és una batalla constant... Per tirar endavant, he d'anar suportant totes les imposicions que em vénen de fora...? (*Pausa.*) Què voldria per a mi? Jo què sé! Tranquil·litat...?, que algú decidís per mi, i a favor meu...?, és clar, però això és impossible... Necessito estar sol per necessitar als altres... i no hi ha manera que els que m'envolten passin de mi. Fins m'insulten, i em fan decidir per ells, i em recriminen que no ho encerti... quan en realitat, ni l'encerto per a mi mateix. Què haig de fer, doncs? (*Pausa.*) Res! Això! Res...! Ocupat tot el dia per no fer res... i a més, el que m'agradaria, és ensenyar als altres a no fer res... encara que en realitat, ells no tenen ganes de fer res tampoc... ni que jo els ensenyi a fer res... ja estan prou bé sense fer res, ja en saben... Però, és que a mi, no m'agrada

estar sense fer res. M'agrada fer... qualsevol cosa, abans que res, i per això, després desitjo jeure i gaudir del no fer res, però em resulta impossible, perquè sempre tinc una o altra cosa a fer, compreneu...? No sé... És difícil... *(Pausa.)* Ah, sí! *(Pausa.)* Ja us ho he dit això, oi? Jo sóc d'aquests que quan escull s'equivoca. Sí, sóc una persona neutra dins el meu propi drama, sóc un personatge més aviat resignat, no sé... Bé, deixem-ho estar! *(Pausa transició. Filosòfic.)* La meua vida transcorre com un seguit d'escenes farcides amb diàlegs de ficció. La meua biografia és com un col·loqui inacabat a perpetuïtat. La meua existència és un seguit de vivències, un paisatge de veritats ocultes, certeses, petits drames quotidians per a la pròpia reflexió i esbarjo... *(Pausa.)* Potser m'estic embolicant... *(Pausa.)* Bé, intentaré anar-me'n, plegar... *(Iniciant el mutis.)* A veure, si ara em deixen sortir, som-hi...!
(Fa mutis.)

Escena 1

La recerca de la criatura

(S'encén la llum. Puja el teló. L'Home i la Dona en un llit, amb l'actitud patent de després d'un intent frustrat de fer l'amor.)

Home: Dona!

Dona: Home!

Home: No te'n fotis.

Dona: És que ja no és la primera vegada que et passa.

Home: Què vols que hi faci? Jo, t'estimo molt, però...

Dona: Però a l'hora de la veritat, et desinfla.

Home: És que pensar només en la procreació em destrempa.

Dona: Et fa por la responsabilitat que pots contreure, oi?

Home: No, no és això, és un problema educacional, jo diria...

Dona: Penses en altres coses i no estàs per la feina.

Home: Em desapareix l'erotisme, la libido se m'esmuny...

Dona: Deixa la poesia ara, rei... I si per altra banda, a la teva poca eficàcia, afegim la teva poca densitat espermàtica —ja demostrada en les anàlisis—, no sé si arribarem a fer-ne cap de criatura. Mira, hem tardat a decidir-nos, a afrontar la responsabilitat de ser pares, però si a més, hem d'estar tant temps per aconseguir-ho, potser tindrem una criatura quan tinguem l'edat de ser avis...

Home: No siguis exagerada, només fa tres mesos que ho estem intentant...

Dona: Però si ho volguessis intentar almenys més sovint...

Home: Escolta, que no sóc pas un semental!

Dona: Més que un semental ets un setmanal, que s'assembla, però és tot el contrari.

Home: No et passis, eh!

Dona: I si almenys aquest >polvet= escadusser fos mínimament satisfactori, malgrat no féssim cap criatura, almenys ens ho passaríem bé. Però avui, ni això... ni satisfacció, ni criatura...

Home: I tu que et penses, que jo m'ho passo bé?

Dona: No. Com t'ho has de passar bé si...

Home: Sí, què?

Dona: Res... Serà possible? Com pots dir, sí, què?

Home: Només he dit que jo tampoc m'ho passo bé. Però t'ho repeteixo, no puc fer l'amor pensant en què aquest acte és procreatiu. Tinc la impressió que estic en una cadena de producció, i això em destrempa, l'erotisme se me'n va per terra.

Dona (*fortent-se'n*): Pobret!

Home: No te'n fotis! Una vegada vaig somiar que un òvul voraç intentava mossegar-me el penis després d'intentar apoderar-se de tots els espermatozous que jo ejaculava.

Dona: Què dius? Estàs boig!

Home: Va ser un malson...

Dona: Ja...

Home: Un somni que jo mateix interpreto.

Dona (*mofeta*): Ah, sí! Com?

Home: Tinc por a la paternitat. Por a fecundar l'òvul.

Dona: Per què?

Home: Perquè en el somni, l'òvul, no només s'apodera dels espermatozous, sinó que també em mossega el penis, se me'l cruspeix com a revenja per haver-lo fecundat. És un òvul feminista radical.

Dona: Ah! I...?

Home: Doncs, això és el que em fa perdre tota la meva capacitat eròtica i viril, entens?

Dona: I per això et destrempes?

Home: És clar! Aquesta imatge se'm repeteix moltes vegades. Revisc el somni mentre estem fent l'amor, i aleshores...

Dona: Va! No hi pensis més. (*Seductora.*) Anem al gra. Què és el que estàvem intentant...

Home: Fer una criatura...

Dona: Doncs mira, et proposo, que intentem follar, i no fer criatures!

Home: Però, escolta... No havíem quedat que anàvem per la criatura...

Dona: Sí, però, si això et destrempa, potser que anem per follar directament, aleshores...

Home: Sí, però...

Dona: Què passa ara?

Home: És que follar, sense pastilles ni preservatiu ni res... és clar, el que tu proposes és diferent.

Dona: Diferent perquè ho hem de fer sense protecció, oi?

Home: Sí...

Dona: I això et fa por, és clar?

Home: Potser...

Dona: Potser, no. Segur.

Home: N'estàs molt segura, tu.

Dona: Au, provem-ho una altra vegada?

Home: Ara mateix...? Potser d'aquí una estona...

Dona: Busquem alguna solució...?

Home: No, no, no cal fer res especial.

Dona: Però tot ajuda una mica, no creus?

Home: Sí, però és que...

Dona (*el comença a besar i acariciar*): Au, va...

(S'apaga el llum. En una lleugera pausa, l'Home i la Dona, en silenci, emprenen l'activitat amorosa.)

Home: No... no em facis pessigolles...

(Riu en. Pausa.)

Dona: Fes-me'n tu... a veure si això s'anima...

Home: Vols que provi per aquí... Potser...

(Silenci. Riu en.)

Dona: Sí, sí... força bé... caram! Molt bé... *(plañent)* noi!?

Home *(lasciu)*: Vols dir que anem bé per aquí...?

Dona: Sí, sí, una miqueta més i... I ara amb la traça que tinc... *(Pausa.)* Què tal?

Home *(satisfet)*: Dona...!

Dona *(copsant els bons resultats de les seves activitats)*: Home...! No està gens malament... i per segona vegada, renoi!

Home: No te'n fotis, que amb això no sé si podrem fer gran cosa...

Dona: Aprofitem-ho... Més flàccidament... potser ho aconseguirem!

Home: Doncs intentem-ho, no et sembla?

Dona: I tant, som-hi!

(Se senten els primers i els últims ofecs orgasmàtics, un silenci, i a continuació el plor d'una criatura. S'encén el llum i veiem al costat del llit de la parella, un bressol, on representa que hi ha una criatura, plorant. La Dona gronxa el bressol sense aixecar-se del llit.)

Home (*s'aixeca, es posa les sabatilles i una bata*): Dorm, reina, dorm... Aquest biberó ja li donaré jo. (*Fa mutis cap a una suposada cuina.*)

(*Fosc.*)

Escena 2

Al cap d'uns anys, l'Home i la Dona passejant les criatures.

(*Han passat uns deu anys. L'Home i la Dona estan passejant amb els seus dos fillets, en passar per davant d'un aparador d'una pastisseria, els nens (dos ninots) es queden enganxats al vidre de l'aparador que els ha atret com si tinguessin imants a les mans.*)

Home: Podríem entrar a comprar algun berenar pels nens, no et sembla?

Dona (*als nens-ninots*): Què voleu reiets?

Home: No, deixa, ja entro jo i els compro qualsevol cosa...

Dona: No, que entrin ells i que escollin.

Home: Que escullin ells?

Dona: Sí, o és que a tu no t'agradava quan eres petit que et deixessin triar?

Home (*amb ressentiment*): A mi, no em deixaven triar mai de petit...

Dona: Maleïdes frustracions! Sembla mentida que a la teva edat encara no ho hakis superat tot això.

Home: És clar que ho tinc superat, ets tu la que no tens superada la teva infància. Sempre has cregut, o si més no, m'has volgut fer creure que vas tenir una infància feliç. Jo no m'ho crec. La infància no ho és mai de feliç.

Dona: Serà la teva.

Home: No. I la teva tampoc, ni la dels teus fills, ni la de ningú!

Dona: Perquè tu ho dius...

Home: No, tothom ho sap això... I l'adolescència encara és una època pitjor.

Dona: Pitjor que què?

Home: Pitjor que la infància.

Dona: Doncs sí que ho tenen pelut aquesta canalla.

Home: Ni més ni menys que tu i que jo...

Dona: I per això no se'ls ha de deixar triar el berenar?

Home: Exactament, per això.

Dona: Vols dir que han de tenir les mateixes mancances de llibertat que vam tenir nosaltres... O si més no, que vas tenir tu concretament?

Home: Jo no vaig tenir mancances de llibertat.

Dona: No has dit que no t'havien deixat triar mai el berenar?

Home: No, no ho he dit això. He dit que no és bo deixar triar el berenar als nens.

Dona: Per què?

Home: Perquè dins de la pastisseria hi ha un univers que no poden assumir i que els pot trasbalsar.

Dona: No em facis riure! Ningú s'ha tornat boig en una pastisseria.

Home: No, no és això. Xauxa existeix avui dia, s'ha fet realitat i ha esdevingut un conflicte. La Xauxa d'avui dia no és un univers ideal que s'ha de comprendre amb la imaginació. Ara hi ha llibertat.

Dona: I doncs?

Home: Hi ha llibertat, però no estem educats encara per assumir-la. I jo tinc por de no saber educar en allò en el que no he estat educat, comprens?

Dona: Sí, i no...

Home: Sí, em comprens, el que passa és que no aproves les meves pors...

(Els nens-ninots comencen a neguitejar-se davant l'aparador a fer xivarri i barallar-se.)

... Però has de comprendre que més que por en el sentit estricte, el que tinc, són prevencions, precaucions en diria jo, de cara a no espifiar-la, a no cometre errors profunds...

Dona: Ja... però... estàs segur que vols donar de berenar els nens?

Home: O, i tant! No hi ha res en el món que desitgi més que els nens berenin el que els vingui de gust.

Dona: No t'entenc...

Home: Tu ja saps que estic en contradicció constant, vull que berenin, però no vull que s'equivoquin. En realitat, vull que es realitzin...

Dona: Què té a veure un simple berenar amb realitzar-se?

Home: O, i tant...!

Dona: No, no, no t'entenc massa. Vols que es realitzin, i els prives la llibertat de poder escollir, i a sobre vols que gaudeixin d'allò que no han escollit, i que és més del teu gust que del d'ells, no és això?

Home: Sí, m'has entès completament.

Dona: Mira, et faré cas. Però no entris tu a la pastisseria, ja hi entro jo, que conec més els gustos dels teus fills.

Home: Això, és el que tu creus.

Dona: Són els meus fills.

Home: I meus també...

Dona: Per descomptat, però sobre els gustos d'ells, jo sóc una experta, no m'ho pots negar, ho hem comprovat ja en altres ocasions.

Home: No, no recordo que mai hagis estat més encertada que jo en aquest aspecte.

(Pausa.) Però, entra tu, jo segurament m'equivocaria.

(La Dona, desenganxa les criatures de l'aparador i entra a la suposada pastisseria fent mutis pel lateral. Fosc.)

Escena 3

El pare i la filla, ja adolescent, es comuniquen a través de l'ordinador.

(La Filla, adolescent, entra i s'abraça al coll del Pare que està teclejant en un ordinador. Durant l'escena, compartiran el teclat de l'ordinador i parlaran al temps que vagin teclejant el que aniran dient. El text que aniran escrivint s'hauria de poder llegir en una pantalla gran, com si fos una escena subtitulada.)

Pare: Què fas agafada al meu coll?

Filla: No puc abraçar-te?

(Pausa. La Filla somriu.)

Pare: No riguis que et delates...

Filla: Què vols dir?

Pare: Res, dona, res...

Filla: No t'entenc...

Pare: Ja m'ho imaginava.

Filla: Ja, ja sé que tu sempre esperes que no entengui les coses que em dius.

Pare: No he dit pas res, que jo sàpiga.

Filla: M'has dit que t'imaginaves que jo no ho entendria, o no m'ho acabes de dir?

Pare: El que jo he dit, no és res que hagi suposat que tu no entendries. No ho hagués dit d'aquesta manera sinó. Ho he dit de manera que ho entenguis.

Filla: Doncs, no ho entenc.

Pare: Ara sí que estic d'acord en què no ho entens. Però, no és parlant que hom s'entén. I pensant, encara menys. A vegades, escrivint deu línies, no destil·les ni una petita idea, però jo les escric i prou, ja ho veus...

Filla: A més, ara perquè m'expliques això? Segons tu, de quina manera s'entén la gent si no és parlant?

Pare: Parlant, a vegades t'hi entens amb la gent, sempre i quan la gent s'escolti, i tingui ganes de comprendre el que l'hi intentes explicar. Però això no sempre dóna

resultat. A vegades només amb les ganes d'entendre no arribes a comprendre res.

Hi ha altres maneres d'entendre la gent sense necessitat de parlar.

Filla: Estàs parlant d'això que fem? I quines altres maneres hi ha, segons tu?

Pare: No, no estic parlant d'això. Estic parlant de mi.

Filla: Veus, estem parlant, i no m'has entès. Ha fallat la teoria.

Pare: No! No ha fallat. Sempre que es posa un exemple, t'equivoques. Hi ha altres, infinites maneres, d'entendre's... això, sí, infinites. O és que els sords, cecs i muts no coneixen ningú?

Filla: Sí, però això és diferent, i no entenc a què ve aquesta conversa, i tampoc entenc, perquè estem parlant amb un ordinador per entremig...

Pare: L'ordinador és el de menys. En aquesta ocasió fa de vincle, ha servit d'esquer...

Filla: No sempre pots esperar que els altres t'entenguin. Si t'adones que no els interessa el que expliques, atures la conversa, perquè t'has equivocat de persona.

Pare: Ara, tu i jo, parlem a través de l'ordinador. És una nova manera de comunicar-se, d'entendre's. El que no es pot fer és esperar que els altres...

Filla (*interrompent*): Quan tens ganes de dir una cosa la dius, i prou!, i a més, saps quan te l'han entesa o quan no... es tracta de sintonitzar, però molt poques vegades s'aconsegueix això...

Pare: S'ha de continuar insistint... i a vegades t'arriba la mort abans de poder-ho aconseguir... però l'ideal és no perdre les ganes d'explicar el que portes dins... al final, els altres t'acabaran entenent...

Filla: A la gent no l'hi importa la teva vida, la gent no vol escoltar problemes, i encara menys a la gent trista i amargada que no té il·lusió ni alegria i que n'està fins els nassos de tot, fins i tot d'ell mateix.

Pare: Tu...?

Filla: No, jo no em descriu així, però una part de mi és així.

Pare: Has de saber a qui li pots explicar les coses, qui t'entendrà, i qui no, i...

Filla: Un dels meus problemes és que explico massa la meua vida a qui no l'he d'explicar, tot i que també hi ha gent que m'escolta i m'entén, però malgrat això em sento sola, tots estem sols, i quan estem amb altres persones ens reprimim. Això, fins i tot, ho fan les persones obertes, però també se senten soles.

(Pausa. Es miren amb complicitat paterno-filial.)

Filla (*sense escriure-la*): Si vols dir-me alguna cosa digues-me-la directament.

Pare: Sempre estic parlant de mi, ho reconec, i sobretot quan escric, com ara, gairebé només parlo de mi. Quan un actor en el teatre interpreta un paper, quan s'ha d'actuar a la vida, també es parla d'un mateix, per molt que s'estigui representant a un altre. Quan s'escriu, o quan es fan projectes també es parla d'un mateix, en la manera en què es disposen les coses i les idees, en la manera en la que es fan reserves i previsions, tot això és parlar d'un mateix, i si no fos així, la gent trobaria a faltar filosofia en les coses que els agraden. En coses més prosaiques, per exemple, quan fas el dinar, també parles de tu mateix, des del sofregit a la manera com el presentes... Sempre parles de tu mateix, no solament en les paraules, sinó en tot el que fas. A més, en les coses que fas per a tu mateix, és on menys et reconeixes, on menys t'entens, on més dubtes hi trobes.

Filla: Què fas per a tu? De les coses que dius que fas per a tu, amb quines no et reconeixes??

Pare: Quan faig coses quotidianes, quan m'afaito, o quan em rento les dents per exemple, moltes vegades no reconec la meua pròpia imatge reflectida en el mirall...

Filla: Molt bé, tot això és molt bonic, però no t'ho creus ni tu mateix... Són paraules...

Pare: Tot el que dic, és cert. Que ho entenguis o no, és el meu problema, comprens? Tot el que estem escrivint, explica coses nostres, coses que volem comunicar, no és senzill escriure-les, anem exposant els dubtes, les reflexions, les >teories=, aquelles coses que creiem i per les que té sentit la vida. XEscriure és un acte de llibertatX, aquesta frase no és meua, però des que la vaig sentir la intento practicar al màxim, i per això m'agrada que estiguem aquí els dos escrivint, malgrat sigui a través d'aquesta màquina infernal...

Filla: Perquè m'ho expliques tot això? Intentes dir-me alguna cosa? És una simple conversa, o és que em vols dir alguna cosa concreta?

Pare: Una cosa? No, mils de coses sempre vull dir-te, i per això no m'aturo. Ara ha estat una ocasió formidable... Mai no intento dir res més que el que dic. Parlar per parlar, potser no serveix de gaire. Si més no, estem practicant, i intentant destruir la incomunicació que ens envolta. La incomunicació de l'home des que va prendre consciència que hi havia un altre al seu entorn. La incomunicació del propi progrés. No sé, si va ser des de dalt de l'arbre, o un cop a baix quan l'humanoide va començar a intentar comunicar-se d'una o altra manera... Qui sap...?

Filla: Aquesta conversa és absurda.

Pare: No és una conversa usual?

Filla: Doncs què és? Dos monòlegs?

Pare: Monòlegs... Soliloquis... Vés a saber... El monòleg interior ens és imprescindible, i a vegades és bo de compartir-lo.

Filla: M'estic cansant... i no sé que són soliloquis. Estem fent una activitat absurda?

Quina mena d'experiència és això que estem fent?

Pare: Estem fent un exercici de comunicació. Una mica absurd, però, és bàsicament un exercici de comunicació. És totalment imprescindible. Si aconseguim alguna cosa o no, és un altre problema. El que importa és l'exercici per si mateix, crec que val la pena, no és cap pèrdua de temps. Almenys jo no ho considero així.

Filla: Creus que jo necessito fer exercicis de comunicació, o és que potser l'estàs fent per a tu?

Pare: Els dos ho necessitem. Quan un no vol conversar més, ho deixa córrer. Jo estaria xerrant sempre, i dialogar per escrit és un exercici dels més antics que es coneixen, la gent va començar a escriure's cartes de seguida que va començar a saber escriure, perquè la distància els comunicava, avui la distància no existeix, la tecnologia ens l'ha feta desaparèixer, i per això ens trobem més sols encara.

Filla: No m'has contestat.

Pare: Tu estàs fent un exercici de comunicació com jo. No tens, perquè continuar parlant amb mi si no vols. Si no tens ganes de parlar més, deixa-ho córrer, no vull coaccionar-te.

Filla: No m'estàs coaccionant, però això no és una conversa, ja t'ho he dit.

Pare: Jo dic una cosa, i tu en dius una altra, això és una conversa, un diàleg...

Filla: No, no m'estàs explicant res amb lògica, escrius el que vols, com et ve de gust i no sé què esperes que jo et digui. A més, has dit que sempre estàs parlant bàsicament de tu. De què serveix tot això, per passar l'estona...?

Pare: Passar l'estona petant la xerrada, és viure la vida amb una determinada filosofia, no et sembla?

Filla: Sí, però recorda com ha començat la conversa, m'has preguntat que perquè t'abraçava... i a continuació t'has posat a parlar de no sé què... no té lògica.

Pare: Lògica? Per què la volem?

Filla: Sabia que respondries alguna cosa així.

Veu de la Mare en off: A sopar! Tots a taula!

Pare: Fantàstic! He aconseguit que m'entenguessis, gràcies, bona nit!

Filla: Que és el que creus que he entès? Jo ja sé que tu ets així.

(Sona a l'interior, la música de qualsevol telenotícies, i se sent la veu imperceptible d'una locutora.)

Pare: Repeteixo, bona nit!

Filla: La conversa la talles perquè vols anar a sopar o perquè no tens resposta?

Pare: Les dues coses, bona nit! *(Fa mutis.)*

Filla: Potser et penses que jo t'he entès, però jo crec que tu no m'has entès a mi. Bona nit.

(Iniciant el mutis.) Això és una conversa absurda, i no sé, perquè deus voler tot això que hem escrit...

Pare *(des de dins)*: Doncs, esborra-ho!

(La Filla es queda rellegint en la pantalla de l'ordinador tot el que han anat escrivint. Després, tecleja els comandaments per imprimir l'escrit. Sentim el so d'una impressora i seguidament van caient des de dalt uns fulls que ella recull, plega i es guarda. Apaga la pantalla de l'ordinador i fa mutis. Fosc.)

Escena 4

El Pare i la Mare parlen dels seus problemàtics fills

(El Pare i la Mare, un davant de l'altre, i el Psicòleg. S'aniran servint whiskys ad libitum.)

Pare: No sé què fer amb aquesta criatura

Mare: Jo tampoc sé què fer...

Pare: Ho hem provat tot...

Mare:... el meu home i jo...

Pare: La pedagogia

Mare:... i l'antipedagogia.

Psicòleg: L'estímul i l'obligatorietat..

Pare: Tot... sense resposta...

Mare: Tot...

Psicòleg: Sense obtenir cap resultat.

Pare: No hi ha manera de crear-li una motivació.

Mare: No es mou, per res.

Psicòleg: No actua?

Pare: Ni per casualitat.

Mare: Res.

Pare: Patètic... i deplorable a la vegada.

Mare: Ni les llàgrimes em surten ja.

Psicòleg: Això l'entristeix?

Pare: Fins i tot m'he sentit dir que no sé afrontar el problema.

Mare: Patètic!

Psicòleg: És un atzucac.

Pare: Què?

Psicòleg: Un túnel fosc sense fi. Una cursa absurda...

(Pausa.)

Pare: Queda lluny, molt lluny aquella joia, aquell plaer sensual de quan són petits, que et proporcionen quan els tens en braços.

Mare: Quan tot fent-los-hi pessigolles i magarrufes et feien passar uns instants, encara que lleus, però agradables i plaents.

Psicòleg: Lluny, sí, llunyans però vius en la memòria.

Pare: No sé què fer...

Mare: Ni jo, ni ningú, em sembla.

Pare: Jo no crec que nosaltres siguem culpables del que els està passant a tota aquesta canalla.

Psicòleg: És tota la generació que està en crisi.

Pare: A nosaltres a l'escola ens havien explicat tot allò de l'infern i la condemnaió eterna.

Por que una vegada ens vam convertir en adults ens va desaparèixer. Avui dia a l'escola, i això que l'escola ha esdevingut teòricament progressista, els han posat al cap un diable i una condemnaió eterna molt pitjor que la que ens van posar a nosaltres...

Mare: Quin diable?

Pare: Els han dit que no trobaran feina..

Mare: Sí, i què? No és veritat?

Pare: Doncs amb aquesta perspectiva de futur, secundada a més pels mitjans de comunicació i per una gran part de la societat, és molt difícil que a la generació que l'hi han inculcat aquestes idees tiri endavant. No poden estar motivats.

Psicòleg: Certament, no els interessa res perquè els han fet perdre els al·licients amb aquestes teories maldients.

Mare: I el més greu és que les persones que els han inculcat aquests catastrofismes, són persones que es consideren progressistes i lliberals...

Pare: Fan pedagogia demagògica, >pedagògia= en deia un mestre...

Mare: Patètic!

Psicòleg: Les que diuen que no hi ha futur, són persones frustrades . És tan o més dolent, dir que no hi perspectiva, com dir que abans estàvem millor.

Mare: Ara estem millor, però és més difícil prendre consciència, hi ha un model de societat molt aburgessat, el diner fàcil, el triomf, la competitivitat mal entesa en la majoria de casos...

Pare: Alguns et planyen per tenir unes criatures com les nostres, i altres menys sincers o més cíncics ho fan veure, aquests últims són les que et fan responsable del desastre de l'educació que els hem donat.

Psicòleg: Reaccionaris que voldrien que no hagués canviat res, que tot fos inamovible.
Carques!

Pare: Feixistes!, diria jo...

Mare: Vés a saber qui pot tenir un xic de raó en el plantejament de solucions. El cert, és que a ningú no li desitjaria haver-ho de resoldre d'una manera immediata.

Pare: Que passi el temps!, diuen alguns, els més experimentats, els que et volen despreocupar d'aquesta manera.

Mare: Però el temps va passant i jo em vaig consumint. Em faig gran. I quan al cap d'uns quants dies tornes a reflexionar, et dona la sensació que hi vas tirant cada cop més terra a sobre.

Psicòleg (*intentant encoratjar-los*): Certament, el problema subsisteix si no s'hi posa remei. El temps, a curt termini no sutura res, més aviat agreuja i t'incapacita, et fa més inoperant encara.

Pare (*entrant en un estat letàrgic*): De tot el que veig, només m'encoratja la vella teoria que diu que aquesta vida val la pena viure-la, i més encara en les condicions plaents en què la vivim des de l'òptica petit-burgesa, més preocupats per l'autorealització que per a la catarsi col·lectiva, que la veiem més com a una utopia que com a un motor necessari de solidaritat.

(*El Psicòleg >flipa=.*)

Mare (*contagiada de l'estat letàrgic del Pare*): És un vaivé constant de les circumstàncies que no em deixa aturar el panteix del pensament, que si bé està sempre a l'aguait del que passa, en moltes ocasions no té ni la més mínima capacitat de resposta immediata malgrat la necessitat estigui obligant-me d'una manera peremptòria i insaciable.

(El Psicòleg >flipa= encara més.)

Pare (*més paranoic encara*): La remor a l'ostracisme m'aterra, i em paralitza a la vegada, em fa sentir la nàusea existencial, que transformo en incapacitat de mobilització i de sobte em veig igual que la meua filla o el meu fill, i no ho vull!!

Psicòleg (*>flipadíssim=>*): Em deixo anar. M'esfondro. I a més, en general no comunico més que negativitats, falses teories per anar endavant, que no em crec ni jo mateix.

Pare (*delirant*): Una fal·làcia escadussera que no entenc si no la formulo a nivell d'un comportament simplement vegetatiu, quedo relegat a la condició de planta...

Mare (*amb deliri també, però poètic*): Només les arrels em mantenen aferrada i resto com somorta en una existència inerta, sense gaire ganes d'anar endavant ni endarrera.

Psicòleg (*acceptant-ho tot i resolutiu*): Llastimosament, després de tot això, acabo reconeixent que no és una actitud nefasta els que ens ocupa, sinó tan sols conservadora, i esperançadament passatgera. Cal treure's, i em trec de sobre aquesta mena de llosa de comoditat, que moltes vegades em ve més provocada per un estat fisiològic que per una mancança de raonament lògic.

(Silenci.)

Pare: Bona nit, senyor psicòleg.

Mare (*als dos*): Bona nit estimats.

(Els dos fan mutis, cadascú per la seva banda, el Psicòleg resta pensatiu i meditatund, pren les darreres escorrialles de la botella de whisky i a poc a poc es va fent fosc.)

Escena 5

(Torna la llum, en escena tenim l'Ego i el Mi, són dos personatges físicament iguals, l'Ego és el Psicòleg.)

Ego: Com pot ser que sempre dius que t'equivoques?

Mi: Perquè és cert, m'equivoco, què vols que hi faci?

Ego: No equivocar-te, si ja saps on t'equivoques.

Mi: És fàcil de dir, però a l'hora que et proposes no equivocar-te, t'equivoques una i altra vegada.

Ego: Posa-hi més atenció.

Mi: No. No és per manca d'atenció. Si ja em concentro ja, el que passa és que m'equivoco una i altra vegada, què vols que hi faci?

Ego: Sempre estàs dient el mateix, i per aquí no hi passo. T'ho has de proposar.

Mi: Què m'he de proposar?

Ego: No equivocar-te. Senzillament, ho has de fer tot sense equivocar-te, o almenys fer alguna cosa sense errades, o encara que sigui fer una única cosa bé com a mínim. Així de senzill. Només has d'intentar fer bé una sola cosa. Deixa estar tot l'altre. Només has de fer una sola cosa bé, entens?

Mi: Estàs dient que ho faig tot malament? No hi ha res de res, que faci o hagi fet bé a la meua vida? No creus que estàs exagerant una mica. Alguna cosa hauré fet bé, vaja, em sembla!

Ego: És clar! Alguna cosa, potser... Qui sap... Bé, no et preocupis. Anem a veure, tu vols fer alguna cosa bé, oi?

Mi: Sí. Ho vull fer tot bé.

(Pausa.)

Ego: Què passa?

Mi: Res. És que ja estic dubtant del què m'acabes de dir. Per què vols que ho faci bé? No m'agrada que em jutgis. Quina autoritat tens tu sobre meu?

Ego: Jo?

Mi: Sí, tu!

Ego: Autoritat, autoritat... Què vols que et digui... Jo no puc exercir una autoritat que em sobrepassi a mi, ni que passi per sobre teu tampoc. Jo només vull mantenir amb tu, el mateix equilibri personal que tinc amb mi mateix, comprens?

Mi: Amb mi mateix? Què vol dir això?

Ego: Sí, he dit amb mi mateix.

Mi: Ah, pensava que havies dit amb tu mateix...

Ego: I quina diferència hi ha?

Mi: M'agradaria saber per què m'hi involucres?

Ego: Jo no t'hi involucro...

Mi: Aleshores, no t'entenc.

Ego: Què és el que no entens?

Mi: Dius que no pots fer res sense mi.

Ego: Que passi per sobre teu he dit, potser no m'he explicat prou bé.

Mi: Sí, sí... Però és que a mi em sembla que, el que tu anomenes, el teu ego, passa per sobre meu, i això no està bé. Que no passi per sobre teu, d'acord, però que tampoc passi per sobre meu, entesos?

Ego: Ara no t'entenc, jo.)Vols dir que t'estic trepitjant perquè no passo per sobre meu, però que en canvi, passo per sobre teu?

Mi: Tant com això potser no, però hauries d'anar una mica més en compte, tant amb el que dius com amb el que fas...

Ego: No hi estic d'acord. Com és natural, jo sempre respecto el meu propi jo, i com a conseqüència també et respecto a tu. No és just que diguis que m'he ultrapassat.

Mi: Jo no ho he dit. Ho has dit tu. I si ho penses així, encara que no ho formalitzis de paraula, vol dir que alguna cosa hi deu haver...

Ego: Mira, deixem-ho estar, d'acord?

Mi: Jo sóc molt poc estratègia, però el que tu fas, a mi sempre m'afecta. Per la meua pròpia naturalesa, el meu jo no és pas massa lluny de tu. No sóc com tu, que et fa por tenir l'ego massa lluny de tu mateix. Vols ser altruista, i t'equivoques com jo, si fa no fa...

Ego: Jo no m'equivoco com tu, és diferent...

Mi: Oh, i és clar, ja ho entenc...

Ego: Tu no t'equivoques com jo.

Mi: Però, tu t'equivoques?

Ego: Sí, a vegades. Ho reconec. M'equivoco, erro com qualsevol ser mortal.

Mi (*discursiu i mofeta*): La teua filosofia infinita i eterna, malgrat la caducitat i poca consistència que aparenta, només està basada en imatges virtuals, rescatades de falses i utòpiques ideologies, però caduques en els temps que corren...

Ego: Prou, prou...! M'he perdut amb aquest vòmit de paraules. M'has deixat bocabadat!

Mi: Sí. Però deixa de mirar-te el melic i t'adonaràs qui sóc jo, i qui ets tu també. És molt senzill, som molt iguals, tenim la mateixa identitat.

Ego: La mateixa, sí, això ja ho he entès. Sí.

Mi: I doncs...?

Ego: Sí. Què?

Mi: Què penses fer?

Ego: Jo?

Mi: Sí.

Ego: Quan?

Mi: Ara.

(Pausa.)

Ego: El mateix que facis tu.

Mi: Que faci jo...?

Ego: Sí, el que tu facis.

(L'Ego es posa davant del Mi.)

Ego: Mira'm.

Mi: Ja ho faig.

Ego: Què veus?

Mi: Que som iguals.

Ego: Sí, i què?

Mi: Què de què?

Ego: No et sorprèn?

Mi: No.

Ego: Per què?

Mi: Perquè ja ho sabia.

Ego: No és cert. T'equivoques.

Mi: Ho sento. En aquesta ocasió t'has equivocat tu. El teu ego t'ha informat malament. Ha procedit amb perspicàcia, s'ha equivocat.

Ego: Que hi farem... Som humans. (*Pausa. Mirant a Mi fixament.*) Ego, mi, mii, me...
Comprends?

Mi (*perplex*): Ego, mi mii, me...? No, no comprendc res.

(En silenci, continuen mirant-se fixament. Comencen a jugar al joc del mirall.

L'Ego i el Mi s'aniran identificant. S'anirà fent fosc a poc a poc.)

Mi (*quan el fosc és total*): Ets tu?

Ego: Sí, sóc jo!

(S'obre el llum i trobem l'Ego i el Mi que s'han convertit en dos cecs; són un a cada banda de l'escenari amb un bastó i ulleres fosques, estan cercant-se un a l'altre sense trobar-se. Es busquen tot escoltant els cops de bastó que l'altre dóna. Hi ha en escena un joc de persecució fins que finalment es troben.)

Ego (*palpant la cara i el cos de Mi*): Ets tu? Sospitava que ho eres M'ha costat reconèixer-te.

Mi: Sí, estigues tranquil, sóc jo. Sabia que eres tu, sé que em buscaves. És la teva desconfiança que et fa cec i no et deixa veure'm. Ara ja em tens aquí, a la teva disposició. Em veus, oi? Què vols que fem?

Ego (*traient-li la màscara i les ulleres, i demostrant que són diferents*): Sí, et veig, però vull mostrar-te que som diferents malgrat la nostra màscara d'igualtat.

Mi: Quina màscara?

Ego: La de les dues cares, el que ets, i el que mostres ser, t'adones?

Mi: Dues cares de la mateixa veritat. (*Treu la màscara a l'Ego i un altre cop esdevenen iguals.*)

Ego: Què fas?

Mi: Mostrar que som iguals.

Ego: Sí, som un mateix ésser, però dual a la vegada, sers contradictoris i escindits, malgrat la nostra pròpia voluntat. (*Pausa.*) Ara però, acabaré amb aquesta condició. (*Treu una pistola i dispara sobre Mi.*)

(*El Mi cau a terra. L'Ego llença la pistola i s'ajup al costat del Mi.*)

Ego: És possible haver-te o haver-me mort...? No ho entenc... M'hauria d'afectar... i en canvi estic més tranquil que abans de matar-te o matar-me. (*Reflexionant.*) He eliminat la part de mi mateix que no volia... i per això em sento deslliurat... No pot ser que sigui tan senzill... És lògic... Però incomprendible...

Mi (*reincorporant-se*): No siguis ruc. No és possible matar-me sense matar-te i quedar-te tan tranquil.

Ego: Com? No ets mort? (*Examina la ferida sagnant al bell mig del cor.*) No pot ser!
Aquesta ferida és real...

Mi: Si jo fos mort, tu també ho estaries.

Ego: No. Jo només he matat allò de mi que no volia.

Mi: És impossible. Pots prescindir de mi, oblidar-me, però no matar-me sense matar-te, comprens?

Ego: I aquesta ferida...?

Mi: No és mortal. És reversible. T'hauries d'haver disparat a tu i no a mi per matar-me, entens? Ja cicatritzarà. Lamentablement hauré de dur aquest trauma físic a sobre la resta dels meus dies... Més ben dit, l'hauré de dur...

Ego: Per què m'hi involucres?

Mi: Perquè n'ets tan o més responsable que jo. Com tu deies, som un mateix ser...

Ego: Però hi ha parts de mi que no m'agraden...

Mi: I és molt natural que les vulguis canviar, però d'això a eliminar-les...

Ego: Puc fer el que vull amb mi mateix.

Mi: Sempre que no et perjudiquis a través meu, comprens? I ara ho has fet.

Ego: No. Sembla que no t'he pogut eliminar...

Mi: Sobrevivim, però amb traumes, t'adones?

Ego: Sí, i què?

Mi: Vols que t'ensenyi altres ferides...

Ego: No, no, no... Deixa-ho estar... No vull sentir retrets de la infància i l'adolescència...

Mi: Aquests traumes rai.

Ego: Què vols dir?

Mi: Que ja fa massa temps d'això, ja estan totalment cauteritzades aquelles ferides, ja no me'n sento ni quan fa humitat... Fa tan temps ja de quan érem adolescents...

Ego: Vols dir que tens traumes més recents?

Mi: O, i tant! Estic, més que ferit. M'has infligit moltes nafres darrerament. I només faltava aquest últim tret per acabar-ho d'adobar.

Ego: M'estàs retraient que...

Mi: T'estic recordant que som iguals, que tenim una mateixa entitat. Tu sempre ho estàs dient això... i últimament m'estàs ferint molt...

Ego: Sí... Però... Perdona... És que jo...

Mi: Tu, o jo?

Ego: Sí, tu... o jo, si vols?

Mi: És estúpid, perdonar-se a si mateix, no et sembla? Tot s'arregla no fent el que no has de fer...

Ego: És impossible.

Mi: Com que és impossible? El que no vulguis per a tu, no m'ho facis pagar a mi

Ego: És molt fàcil de dir, però...

Mi: Però, què?

Ego: A l'hora de la veritat, hi ha contradiccions.

Mi: Pensa en la conseqüència dels teus actes abans de procedir contra tu mateix.

Ego: No, si encara em donaràs lliçons...

Mi: No. Però ja t'he dit que tinc massa ferides últimament.

Ego: Que també jo les pateixo.

Mi: Evidentment!

Ego: I són imperdonables.

Mi: Exacte!

Ego: Però reversibles.

Mi: Sí. *(Pausa.)* Has d'escollir, doncs entre...

Ego: Equivocar-me o no equivocar-me?

Mi: Sí, aquesta és la qüestió.

(Pausa.)

Ego: Vull equivocar-me de nou.

Mi: Pots comptar amb mi doncs. L'únic que et demano és que no treguis cap moralitat, d'acord?

Ego: Sí, d'acord. Començaré de nou, t'ho prometo.

Mi: No vull promeses que no compliràs...

Ego: D'acord, d'acord... Sembla que em coneixes massa...

Mi: No ho dubtis, et conec com a mi mateix.

Ego: Com a tu mateix? Té gràcia això. Doncs a veure si és cert que em coneixes de veritat.

(L'Ego fa posar el Mi davant d'ell. Comencen a jugar a imitar-se gestualment l'un a l'altre, portant alternativament la iniciativa cada un d'ells, primer l'Ego i després el Mi. Al cap d'una estona, quan la imitació s'ha simultanejat diverses vegades i s'ha convertit en el joc del mirall s'anirà fent fosc a poc a poc.)

Escena 6

Off: I ara una petita pausa.

(Cau el teló. Surt l'Home de la pausa.)

Home de la pausa: En aquest moment, el diàleg no pot esdevenir ja profitós. *(Al públic.)*

Jo sóc l'home de la pausa. *(Pausa llarga, fins que el públic comença a inquietar-se.)* Tinc mandra, fins i tot de mi mateix, *(al públic)* vostès no? Aquest soliloqui dialogat m'avorreix. He estat pensant, però no constructivament. *(Poètic.)* Resto lluny de l'autocomplaença... de la desesperació... *(Pausa.)* Música sisplau! *(Sona un passatge de les Quatre Estacions de Vivaldi.)* Aquest violí... aquests acords de cambra de fons, pot ser un tros d'una de les Quatre Estacions, segur... *(Crític.)* Relaxant, simplement bell, magníficament executat, sense cap velAleïtat de virtuosisme gràcies a déu... sortosament Glenn Gould ens deixa descansar no tocant el piano... Espero que l'atac en el següent moviment sigui més imperatiu. *(Pausa. Se sent el final de la música d'un moviment i l'atac del següent.)* Maleïts intèrprets! Malgrat aquesta música, no aconsegueixo tranquilAlitzar-me gens ni mica... *(Líric.)* Romanc sense cap expansió delitosa, sense inquietuds passatgeres, llàstima! *(Fa un gest, perquè treguin la música.)* Per què em passa això? Doncs... I és clar! El discurs de sonoritats no pot continuar sense que la meva voluntat s'alteri... No m'immuta el silenci... *(Pausa. Iniciant el*

mutis. Al públic.) Sóc un neuròtic, sí, sóc un neuròtic... Bona nit. S'ha acabat la pausa. Que continuï l'espectacle! (*Fa mutis. S'alça el teló.*)

Escena 7

(Surt el Pare amb un mòbil. Seu en un tamboret. Marca un número de telèfon. Sentim l'off del missatge del contestador automàtic en veu de la Filla.)

Off Filla: En aquest moment no som a casa, espera el xiulet i parla, si vols, és clar! (*Xiulet del contestador automàtic.*)

Pare: Sóc jo, el papa. Com que sé que m'escoltes, parlaré, et diré el que t'he escrit, prefereixo dir-t'ho que enviar-te aquest paper. (*Pausa. Ho interpretarà mig llegint-ho, mig de tot cor.*) Encara que et costi, creu-t'ho, t'estimem, tots. Perquè no t'angoixis, nosaltres ens angoixem. Per fer el que tu vols, nosaltres gairebé ja no sabem cap on fer anar la nostra vida. Nosaltres no podem ser feliços si tu no ho ets. La vida no la pots veure bonica si no la mires tal com és. L'existència és sublim, i és el plaer dels éssers racionals. Només acceptant-la tal com és, amb la seva complexitat, es pot desitjar viure-la amb plenitud. És necessari que ho acceptis així i que no et submergeixis en la desesperació dels que busquen explicacions no racionals i enganyoses. (*Pausa.*) Tot el que estic dient, i diré, em resulta feixuc i embolicat, no vull que ho interpretis malament, voldria poder-ne parlar, que no fugissis. (*Pausa.*) Vull entendre, perquè se t'escapava el riure l'altre dia quan t'estava dient una veritat >bestial= amb un to pausat no usual amb mi. Vull saber moltes coses, per exemple, on vas anar ahir, saber qui és la gent amb que et relaciones, els seus noms, el lloc on us trobeu. Per què no en sabem res de

tot això? Per què és el teu secret? Som els teus pares i en tenim el dret. Si ens ho amagues és, perquè no és clar. I si no és clar, replanteja't-ho. Ets gran, però encara has de créixer. Ets bonica i encara te n'has d'adonar. Ets un ésser intel·ligent i no fas res més que intentar-t'ho demostrar, poc afortunadament. Confia amb nosaltres, sisplau! Ningú vol subjugar-te, lligar-te ni conduir-te cap enlloc que tu no vulguis. Quan diem que t'esforcis, que estudiïs, no ho fem per mortificar-te, és, perquè creiem que és pel teu bé. El que passa és que tots, absolutament tots ens estem equivocant, replanteja-t'ho estem fent malament, de forma errònia. No et preocupis, perquè, som els teus pares i ho continuarem intentant encara que hi deixem la vida. Intentarem que ens entenguis, que t'agradi la vida que rebutges, incomprendiblement. No és que ho tinguis tot, ningú ho té tot, però tampoc et falta res. Vivim molt bé, i si no fem el que volem, com altres que potser diuen que ho fan, perquè tenen més diners, és, perquè no volem, perquè no ens és necessari, perquè fer el que un vol avui dia, a vegades és una imposició del sistema. Espero que entenguis el que acabo de dir, és molt important per a mi, és una filosofia per viure i gaudir de l'imprescindible, és la filosofia que practiquem la teva mare i jo des fa gairebé trenta anys. Viure sense res material està prohibit avui dia. El que el sistema vol, és que la gent visqui sense ideologia. Avui la ideologia són els diners. Els que tenim ideologia ens costa arrossegar-la, fins i tot formular-la, això sí que està prohibit. S'han emmascarat fins i tot les paraules amb les que abans s'expressaven les idees. Se les han apropiat els malfactors, les persones sense ideologia ni escrúpols, s'han fet seus els conceptes i la semàntica que els defineix, els han convertit en expropiació ideològica, confinant-los a l'antre de les seves baixes passions. Això no és lícit, i la història jutjarà a aquests lladres, d'idees.

L'únic que se'ns fica en el cap en aquest món massmediàtic és que hem de tenir diners, propietats, béns materials, possessions, poder, eloqüència, bellesa, imatge, etc., coses que només interessin al sistema per tenir-nos ben atrapats, coses per les quals la gent perd la vida i alguns fins i tot la lleven als altres, coses que no serveixen per projectar-se com a éssers individuals, com a persones, membres d'un sistema que no està al nostre servei, sinó que nosaltres hem d'estar al seu. Esclaus d'un sistema daurat que ens gratifica i ens enganya dient-nos que ens fa ser lliures. La llibertat individual, que tant et preocupa, no passa per fer només el que vols. Passa més aviat per entendre el que has de fer. No és a través del sentiment solament que es creix i s'avança, és a través de la raó també. (*Pausa.*) Tot el que estic dient, pot resultar confús i embolicat, però tingues present que ho escric de sobte, per necessitat de comunicar-me. Si hi ha conceptes massa pontificats, que et semblen imposats, ho sento, no em puc dirigir a la meva filla sense donar-li consells. No ets la primera persona que em trobo quan surto al carrer, ets la meva filla, i no per les responsabilitats civils que això implica que és el que menys m'importa, ets la meva filla, i com que vull que siguis feliç i reeixis la vida, per això utilitzo el meu temps per a tu. Em desperto pensant en tu, i necessito, perquè sóc així de feble, i ho confesso, dir-te totes aquestes coses i que les escoltis. Les he escrit, perquè tinc el costum de fer-ho, perquè les paraules se les endu el vent, o queden enregistrades en una casset que després s'esborra. Les que queden escrites, però, malgrat quedin susceptibles a la interpretació, són més perennes. Aquest és el risc que m'agrada córrer. Si és agradable sentir >t'estimo= també ho és veure-ho escrit, i ho repeteixo, t'estimo i t'estimem, tots. Perquè sé que ho entens, perquè t'estimem, t'ho repeteixo, en aquest paper ho he escrit. Has de saber i pensar

constantment, que t'estimem, per molt que en certs moments d'ofuscació te n'oblidis. Estimar no és només gaudir, estimar és un art, com diu l'Erich Fromm. Un art, difícil, al que fins i tot, dedicant-li tota la vida, en moltes ocasions també pot esdevenir un fracàs. Totes les arts són així, totes tenen riscos, i per això és tan important dedicar-hi la vida. Perquè el risc del que et parlen les arts, no és el risc dels estúpids, és el risc de reeixir l'existència, la lluita per aconseguir el plaer de la realització dels propis ideals, d'allò que creus i pel que té sentit viure la vida. L'art d'estimar és dur, no és un esport d'aventura, no és llençar-se al buit lligat amb una corda, és tot el contrari, és lligar-se i no tan sols de cor, lligar-se amb uns vincles que et facin avançar, sempre cap endavant, o cap amunt si vols, i no pas amb una simple corda que et lliga, i que l'únic que fa és deixar-te penjat indefens, frustrat i insatisfet sota el pont, com ara està de moda practicar. Perquè t'estimo, pateixo, i no per plaer precisa-ment, pateixo, perquè et veig patir, perquè no veus la vida com a accés de la teva persona. És molt necessari que m'entenguis, perquè si no, per a mi perd sentit la meva vida, compren-ho. *(Pausa.)* Arribant en aquest punt, ja necessitaria sentir-te, contrastar tot el que t'acabo d'abocar desordenadament, sentir-te replicar, veure com et remous, perquè ets viva i molt viva per molt que ho intentis negar. *(Pausa.)* Ho sento, és difícil deixar-se anar pel sentiment, i controlar de forma racional les coses que et van apareixent a la memòria. Seria un geni si em passés això, i estic segur que no m'ha passat, és bo si més no intentar-ho, ja saps que jo sempre he dit que els genis no existeixen, sortosament, malgrat això, ens agrada pensar que sí, és força distret, fes-ho. Accepta tal com sona tot el que t'acabo de dir, tal qual, no esbrinis, no interpretis, recull-ho així, per favor! *(Espera una estona en silenci amb l'aparell a l'orella, després penja i recull*

l'antena.) No sé pas si la cinta del contestador haurà recollit tot el missatge... (Surt d'escena.)

Escena 8

L'Home cansat: I per no posar-nos excessivament seriosos, ara desengreixarem una mica la tensió emocional que aquest carallot del diable ha intentat imposar-nos! Veurem a continuació uns episodis, més o menys com els que hem vist fins ara, amb persones que també s'equivoquen quan escullen.

(Entren a escena una parella de noies petant la xerrada. La Noia 1 és la Filla. Van rapades, mal rapades, rapades de forma moderna, corresponent a la imatge d'un tipus de tribu urbana actual. Arracades per tot arreu, orelles, nas, llavis, celles)

Noia 1: Doncs mira, jo els agraeixo als meus pares que no em fessin el forat a les orelles.

Així me'ls he pogut fer jo allà on he volgut, comprens?

Noia 2: Què més dóna, si te'ls van fer o no!

Noia 1: M'agrada haver pogut exercir la meva llibertat. Ho he escollit jo.

Noia 2: Ho has escollit tu...? No em facis riure!

Noia 1: Per què rius? Sí, ho he escollit jo...

Noia 2: Tu no has escollit res, xata! Vés a saber a qui se li va ocórrer primer això de posar-se arracades per tot arreu... Tu només fas que seguir la moda...

Noia 1: I tu què? També en portes, i més que jo.

Noia 2: A mi sempre m'ha agradat anar al límit.

Noia 1: Passar-te...

Noia 2: Sí, m'agrada passar-me, anar passada de rosca és el que m'agrada. I a tu també, no et facis l'estreta ara!

Noia 1: Jo no em faig l'estreta.

Noia 2: Sí, et fas l'estreta, i ets una puta!

Noia 1: La puta ho seràs tu!

Noia 2: Però què dius? Has dit que jo sóc una puta? Serà possible...! No has entès res. Res de res!

(Pausa.)

Noia 1: Deia, que m'agradava pensar que els meus pares no em marquessin, foradant-me les orelles. Marcant-me, com a una vedella...

Noia 2: Això ja ho he entès, xata, sí, ja ho he entès...

(Pausa. Entren dues velles per l'altra banda de l'escena.)

Vella 1: T'has fixat en aquestes dues noies?

Vella 2: Pobres...

Vella 1: Pobres, per què?

Vella 2: Pobres els seus pares, vull dir...

Vella 1: Sí, filla sí... quina creu. T'escarrasses tota la vida donant-los-hi tot, i ja veus, quan es fan una mica més grans, s'esguerren...

Vella 2: És veritat, fan pena, pobres noies. I això que si anessin ben vestides i arregladetes serien força maques...

Vella 1: A la seva edat totes les noies ho són de maques.

Vella 2: Però no els agrada que els ho diguin.

Vella 1: És que hi ha homes molt desagradables. Alguns només quan et miren et fan caure la cara de vergonya, en general són barroers els homes...

Vella 2: El meu home, en pau descansi, era molt delicat...

Vella 1: Sí, que n'era, noia, me'n recordo força vegades del teu home...

Vella 2 (*a part, imitant-la*): Vaja, sí que n'era de delicat! Aquesta barjaula, ara em vol fer creure que el brètol del Pep era una floreta... Un >capullo= era, inaguantable! Que en pau descansi! (*A la Vella 1*): Sembla ahir que era aquí... I ja veus... Els anys passen que ni te n'adones...

Vella 1: Aquestes nenes de les arracades d'aquí uns anys se'n penediran de tot això, t'ho asseguro...

Vella 2: Tu creus?

Vella 1: Oh, i tant! El que passa és que no tenen >novio=, comprens?

Vella 2: Però com vols que tinguin >novio= amb aquesta pinta?

Vella 1: També hi ha nois estranys, amb arrecades... i crestes, i rapats, i desastrats com elles.

Vella 2: Però entre ells no s'agraden.

Vella 1: I tu com ho saps?

Vella 2: És impossible. No s'agraden. Es guarneixen així per empenyar, n'estic segura.

Vella 1: A qui?

Vella 2: A tothom.

Vella 1: Au, va!

Vella 2: És com a l'època dels Beatles, que anava el jovent amb els cabells llargs... i després els hippies encara se'ls van deixar créixer més.

Vella 1: És una moda.

Vella 2: Ara sí, és una moda.

Vella 1: Vols dir que passarà?

Vella 2: És clar. Quan creixin. Quan es fan grans es normalitzen.

Vella 1: És clar. Es fan grans com nosaltres i aleshores es tornen normals. Es deixen créixer el cabell, van a la perruqueria, al Corte Inglés, es casen, tenen criatures, es queden a casa i aguanten al seu estimat maridet que les estima molt, i fa l'amor amb elles només de tan en tan per satisfer les seves pròpies necessitats fisiològiques. Tot això quan es normalitzen?

Vella 2: Més o menys. Tu no ets feliç?

Vella 1: Oh, i és clar, que ho sóc! Si no, de què estariem parlant aquí totes dues. A mi no m'agraden aquestes arracades que es porten avui dia, la veritat. A mi, unes perletes, una a cada orella m'agrada, aquests penjolls em sobren, si vols que et digui la veritat...

Vella 2: Sí, no sé, perquè els agrada tant cridar l'atenció.

Vella 1: Pel que et deia, busquen >novio=, i no saben com cridar l'atenció.

Vella 2: Segur. Però s'equivoquen.

Vella 1: Qui?

Vella 2: Elles s'equivoquen.

Vella 1: És clar. Nosaltres sí que ho vam fer bé, oi?

Vella 2: Què?

Vella 1: Això dels >novios=.

Vella 2: Ah! Sí, pobres... Que en pau descansin...!

Vella 1: Sí, pobrets...! que descansin en pau... Nosaltres sí que estem en pau, ara!

(A poc a poc, les dues velles fan mutis.)

Noia 1: T'has fixat amb aquestes dues velles?

Noia 2: Pobres...

Noia 1: Pobres, per què?

Noia 2: Perquè són grans...

Noia 1: I això què...

Noia 2: Jo no vull arribar-hi a la seva edat. És un >pal=, >tia=.

Noia 1: Depèn...

Noia 2: De què?

Noia 1: De com s'ho hagin >currat= durant la vida.

Noia 2: Mal >rollo= arribar a aquesta edat. Si ni s'aguanten dretes

Noia 1: La meva àvia tenia molta marxa...

Noia 2: Tu què saps!

Noia 1: La recordo com una >tia cachonda=

Noia 2: Au, va!

Noia 1: Que sí! I a més, la meva mare sempre ens ho recorda.

Noia 2: Què?

Noia 1: Que de jove, la meva àvia s'havia >enrollat= amb el meu avi, que jo ja no vaig conèixer, i que se'n va anar a buscar fortuna...

Noia 2: Au, >tia=, no em surtis ara amb allò d'*el meu avi va anar a Cuba...+!

Noia 1: Que sí, >tia=! que és veritat... I la meva mare va néixer allà...

Noia 2: Sí, dona, sí... I el meu pare és negre si et sembla... Estàs >flipada, tia=...

Noia 1: Bé, si no t'ho vols creure, no t'ho creguis. Però, allà van fer fortuna, i amb els diners que van fer es van muntar aquí el negoci que el meu pare ha heretat del seu, del meu avi...

Noia 2: I per això, tu ets una >pija=... Ara ho entenc... Ets una burgesa... I jo que creia que eres com jo...

Noia 1: Com tu? I com ets tu? No em diràs ara, que tu pertanys a la classe obrera oi?

Noia 2: Els meus pares són emigrants els dos, i sempre han tingut problemes per anar tirant...

Noia 1: Com els meus...

Noia 2: Què dius, ara!

Noia 1: No, si ja em pensava jo que eres una mica sospitosa...

Noia 2: De què?

Noia 1 (*imitant-la en to >pijo=*): Els agraeixo que no em fessin els forats a les orelles...
Ets una >pija, tia=, una >pija= fastigosa! Saps?

Noia 2: Què?

Noia 1: Mal >rollo=. M'ha agafat mal >rollo=. Deixem-ho estar!

Noia 2: Com vulguis... (*Pausa.*) Quedem?

Noia 1: No cal.

Noia 2: Adéu!

Noia 1: Adéu!

(Se'n van cada una a un extrem del prosceni i davant de sengles miralls, comencen a treure's les arracades i els penjolls i pentinats que porten transformant-se en dues noies totalment arranjades i pintades com si fossin models.)

Noia 1 (*a la Noia 2*): Creus que haurem passat la prova?

Noia 2: No ho sé... Estàs llesta? Anem?

Noia 1: Espera, que trucaré a veure si hi ha alguna cosa al contestador. (*Treu un mòbil, marca un número i el codi per escoltar les trucades.*)

Off (*se sent la veu del Pare*): Sóc jo, el papa. Com que sé que m'escoltes, parlaré, prefereixo dir-t'ho que enviar-te aquest paper. (*Pausa.*) Encara que et costi, creu-t'ho, t'estimem, tots...

(La Noia 1 desconnecta el mòbil.)

Noia 1: La mare que el va parir... Segur que s'ha menjat tota la cinta del contestador amb el seu maleït missatge de mala consciència... Anem!

Noia 2: Anem!

(Les dues fan mutis.)

Home cansat: A continuació veurem unes escenes d'un parell d'individus que els agrada petar la xerrada. Teories, o simplement paraules...? Aneu a saber! Els he sentit moltes vegades i encara no n'he tret l'aigua clara. Escoltem-los...!

Escena 9

(El Tertulià 1 i el Tertulià 2 en una terrassa d'un cafè. Són dos personatges que van vestits igual encara que són antagònics.)

Tertulià 1: Era un demagog de pacotilla.

Tertulià 2: Jo crec que és un pedagog vocacional. Deia, que no pensava fer res per a la col·lectivitat.

Tertulià 1: L'ofèn el fet de pensar que fa alguna cosa pels altres o amb els altres.

Tertulià 2: Si no tingués la mania d'anar sempre formulant el que fa i el que s'ha de fer, aniríem força més bé tots plegats.

Tertulià 1: Has dit, >tots plegats=, oi?

Tertulià 2: Sí, ho he dit. I què?

Tertulià 1: L'expressió >tots plegats=, pot tenir clars indicis de >solidaritat=, o no?

Tertulià 2: Sí, i tant *Tots plegats a fer punyetes!+ Això és solidaritat, i de la bona! No et sembla?

Tertulià 1: Utilitzant-ho així es destrueix el concepte de solidaritat.

Tertulià 2: I quina és, segons tu, la utilització correcta?

Tertulià 1: Fer alguna cosa per als altres, és solidaritat, fer-ho encara serveix per a un mateix.

Tertulià 2: Per a tu?

Tertulià 1: Sí, per a mi també.

Tertulià 2: I jo què hi guanyo, pot pensar l'altre?

Tertulià 1: Si ho fas per a ell també ho estàs fent per a tu, ho entens?

Tertulià 2: No, no ho entenc. Com vols que fent una cosa per a ell, l'estigui fent per a mi?

Això és estúpid...

Tertulià 1: Que sí, home que sí...

Tertulià 2: És així perquè tu ho dius!? Molt bona aquesta, noi...

Tertulià 1: Sempre ha estat així, i sempre serà així!

Tertulià 2: Bé, però no t'emprenyis...

Tertulià 1: Si no m'emprenyo, el que passa és que a vegades sembla que no vulguis entendre les coses...

Tertulià 2: Perquè tu no les expliques excessivament, les imposes...

Tertulià 1: No és veritat. T'ho estic raonant...

Tertulià 2: No entenc aquesta mena de raonaments. La meva formació és més general bàsica.

Tertulià 1: Doncs escolta això. (*Llegint d'un paper que es treu de la butxaca.*) Són coses que he recollit de la seva autobiografia. Diu així (*en to discursiu:*) L'eventualitat de la meva condició racional, no desitja més que involucrar-te, fer-te reeixir l'escassetat de la teva minsa i esquizofrènica voluntat, la qual roman, més a l'aguait del llindar del món racional que de la frontera de l'esquisidesa del pensament poètic. (*Pausa.*) Ho entens ara?

(*Pausa.*)

Tertulià 2 (*absolutament perplex*): Sí, sí... potser ara començo a entendre-ho una mica...

Vols dir que... Ah! És clar.... Sí, sí... És cert, té raó... tota la raó... És que m'he quedat... No sé com dir-te... Perplex... Aturats... Això...

Tertulià 1 (*perspicaç*): Sembla que te'n fots del que t'acabo de llegir...

Tertulià 2: Jo no me'n foto de res! El que passa és que no he entès res de res. I dubto que tu ho entenguis.

Tertulià 1: Vols que ho torni a llegir?

Tertulià 2: No, no cal...

Tertulià 1: Bé, doncs, deixem-ho estar per avui, d'acord?

Tertulià 2: No... No ho podem deixar estar en aquest punt tan confús.

Tertulià 1 (*mirant-se el rellotge*): Ostres! Que és tard!

Tertulià 2: Te n'has d'anar ja?

Tertulià 1 (*iniciant el mutis*): Sí, estic fent tard. Avui he perdut la noció del temps.

Tertulià 2: Doncs, adéu! Ah! Escolta, la setmana que ve, preparo jo el tema, d'acord?

(*Fosc.*)

L'Home cansat: Al cap d'una setmana.

Escena 10

(*Entren els dos mateixos personatges d'abans. Ara són dos cinquantins que continuen fen petar la xerrada i van a seure a la mateixa taula de la terrassa de bar que hi ha a escena.*)

Tertulià 1: ... Doncs >jo= quan vaig acabar el batxillerat el meu pare em va deixar escollir.

Què vols estudiar? Em va dir.

Tertulià 2: Caram! Déu ni do... Al començament dels anys seixanta, deixar escollir, era tot un agosarament. A mi, el meu pare només em va dir, si >tu= no estudies, no seràs res a la vida...

Tertulià 1: El meu pare volia que els seus fills fossin alguna cosa més que ell... que es poguessin situar a la vida millor ja que ell només havia tingut la carrera de l'escalofó dins de la pròpia empresa per anar ascendint de sou i de categoria.

Tertulià 2: I què et va deixar triar?

Tertulià 1: Poca cosa. Dues possibilitats. Em va dir, noi, vols estudiar oi? On t'agradaria treballar quan siguis gran, on treballo jo, o en un altre lloc?

Tertulià 2: Caram! Tot un univers davant teu... Havies explicat en alguna ocasió les teves preferències?

Tertulià 1: No, que jo recordi...

Tertulià 2: I doncs...?

Tertulià 1: No te'n fotis. Vaig estar molt temps pensant què estudiar. I això que d'informació sobre el que es podia estudiar, ni un borrall. Infinitat de pensaments i dubtes de tota mena s'anaven alternant fins que finalment...

Tertulià 2: Vas optar per...?

Tertulià 1: Treballar a l'empresa que treballava el meu pare.

Tertulià 2: I no vas estudiar?

Tertulià 1: Sí. Però de poc em va servir. Vaig estudiar coses que ja ni me'n recordo...

Tertulià 2: Però et van servir per poder treballar amb el que vas escollir, és una sort, oi?

Tertulià 1: Sí, encara que vaig penjar les botes ja fa temps, ja ho saps... Ser funcionari em va temptar i em va absorbir al cap de dos anys, vaig preferir la possibilitat de poder agafar una excedència en un determinat moment... i vaig triar l'avorriment!

Tertulià 2: Home, no n'hi ha per tant!

Tertulià 1: En aquella època vam estudiar de tot, mal estudiat, per acabar no sabent res de res. I encara continuem igual, estudiant...

Tertulià 2: Més descansadament però...

Tertulià 1: Sí, noi, però a la nostra edat, la nostra generació, no sabem res de res, encara hem d'anar aprenent coses noves, ho has de reconèixer! I continuar reciclant-nos. Ja no s'hi val l'excusa de l'autodidactisme d'abans...

(Pausa.)

Tertulià 2: Doncs això del teu pare de deixar-te triar entre dues coses, em fa pensar en un cambrer d'un bar on anava, que quan demanaves un cafè, et deixava anar sobtadament *amb conyac o amb anís?+ i és clar sempre picaves. El cambrer deia que era una estratègia de venda que li donava força bons resultats.

Tertulià 1: Sempre és pitjor que no et deixin triar res, és clar...

Tertulià 2: Però el que vol un cafè i res més sembla que no hi tingui dret.

Tertulià 1: Amb aquesta estratègia et feia triar el que no volies, és clar!

Tertulià 2: Com passa ara.

Tertulià 1: Com ara? Què dius? Ara no ens deixen triar?

Tertulià 2: Massa coses ens deixen triar.

Tertulià 1: Ah, pensava que deies...

Tertulià 2: Excessives coses ens deixen triar.

Tertulià 1: Tu creus que són excessives?

Tertulià 2: Sí. I amb això ens tenen ben sotmesos, i a la vegada ens tenen subjugats amb l'àmplia oferta que ens fan.

Tertulià 1: Jo no em queixo pas de l'àmplia oferta.

Tertulià 2: No, no ens podem queixar, però s'ha d'anar en compte.

Tertulià 1: Per què?

Tertulià 2: Perquè en l'àmplia oferta que dic no hi ha sempre el que desitges. Escolta'm bé aquesta teoria: La persona, o el sistema, els que fan l'oferta, saben què volem, i per això ometen de l'oferta el que realment necessitem. Entens?

Tertulià 1: Estic relativament d'acord amb el que dius. Però, tu creus que hi ha tanta mala llet?

Tertulià 2: Sempre la hi ha hagut, abans i ara. Jo no en diria mala llet. És proteccionisme, el poder actua com a pare protector, i ens fa un flac favor deixant-nos triar, ja sigui entre dues ofertes Xcom feia el teu pare o el cambrerX o entre un ampli ventall com es practica avui dia.

Tertulià 1: Vols dir que una oferta àmplia no és sinònim de més llibertat que una oferta minsa.

Tertulià 2: No exactament.

Tertulià 1: A mi m'agrada que em deixin escollir, sobretot si el que em deixa fer-ho és algú que respecto, que tinc en consideració i que ell me'n té a mi.

Tertulià 2: Jo diria que això és part del problema. El que algú et vulgui bé, no és garantia que tingui les coses suficientment clares com per prendre una responsabilitat respecte a tu, ni que sigui el teu pare, comprens?

Tertulià 1: Tinc la impressió que amb el que dius estàs invalidant qualsevol sistema de llibertat de mercat.

Tertulià 2: No invalido, qüestiono solament.

Tertulià 1: I ho jutges.

Tertulià 2: L'únic que dic, és que cal relativitzar sempre les coses o les dades que reps abans de prendre qualsevol decisió, i que sempre has de sospitar que hi ha més possibilitats a les quals no tens accés. Has de lluitar per conquerir més opcions de les que se't presenten, i a més, has de buscar-ne la satisfacció, tant en l'oferta present com en la propera. I sobretot vigilar de no caure en el desencís pels resultats nefastos que has aconseguit fins el moment.

Tertulià 1: Renoï, m'ho poses molt difícil.

Tertulià 2: No. És així, i prou! N'estic segur.

Tertulià 1: Estic força d'acord amb tot el que has dit. Però si em permetes, m'agradaria qüestionar l'últim que acabes de dir?

Tertulià 2: O i tant! No quedaria satisfet si no ho fessis. Tu diràs!

Tertulià 1: Doncs... No estic d'acord amb la frase que has dit *És així, i prou!+ Demuestra un tarannà totalitari que no em sembla el teu precisament.

Tertulià 2: Totalitari, no. Sóc radical, que no és el mateix. Potser tens raó, però és així com ho sento... Crec que s'ha de ser radical en el relativisme.

Tertulià 1: Radical en el relativisme... Noï, és dur això.

Tertulià 2: No. És així i prou!

Tertulià 1: Ja hi tornes?

Tertulià 2: Perdona, això és el que crec...

Tertulià 1: Bé, bé... Em sembla molt radical, però...

Tertulià 2: Relativitzant sempre, no ho oblidis...

(L'aparició d'un Cambrer interromp la conversa entre el Tertulià 2 i el Tertulià 1.)

Tertulià 1 *(al Cambrer)*: Un tallat sisplau.

Tertulià 2 *(al Cambrer)*: Jo, un cafè...

Cambrer: Amb conyac o amb anís?

(El Tertulià 1 i el Tertulià 2, es miren i es posen a riure davant la perplexitat del cambrer. Fosc.)

L'home cansat: Ara els tertulians esdevindran socis.

(Els dos tertulians, igual que abans, asseguts i petant la xerrada, ara però en una taula de despatx...)

Escena 11

Tertulià 1: Escolta... Vols fer el favor d'escoltar-me...!

Tertulià 2: Ja t'he dit que aquesta operació que em proposes no la podem afrontar conjuntament. Els interessos de la nostra empresa no estan per fer provatures d'aquesta mena.

Tertulià 1: Ho faré sol, doncs. En aquest moment ho necessito. Ho he de fer, no tinc cap altra solució. Quan se'ns presenta una oportunitat no podem desestimar-la mai.

Tertulià 2: Hi estic d'acord, però per fer-ho de qualsevol manera, per fer-ho malament, preferiria no fer-ho.

Tertulià 1: Tothom ho està fent malament. Si ho fan altres, menys qualificats que nosaltres, per què no podem fer-ho nosaltres també?

Tertulià 2: Perquè aquests païos als que tu et refereixes ho poden fer d'una manera aparentment brillant.

Tertulià 1: Sí, però ho fan tant malament com ho puguem fer nosaltres.

Tertulià 2: O pitjor!, però sembla que ells disposen d'un vist i plau o d'una autorització especial per fer-ho, cosa que nosaltres no tenim, potser perquè hem mostrat que no estem d'acord amb alguns principis, o potser perquè ho fem més malament, qui sap, acceptem-ho, jo què sé...!

Tertulià 1: El que jo no puc fer, és desestimar una oportunitat quan se'm presenta.

Tertulià 2: Depèn. A vegades és millor esperar...

Tertulià 1: Jo no puc esperar, no puc esperar.

Tertulià 2: Jo no puc utilitzar les restes del naufragi per poder navegar. Aquestes restes són l'únic que tenim a la nostra disposició, no sé si m'entens?

Tertulià 1: Jo ho he de fer de la manera que sigui, no tinc cap altra alternativa en aquest moment, i tu ho saps...

Tertulià 2: Podríem deixar-ho per més endavant. No és bo precipitar-se.

Tertulià 1: És ara que hi ha la possibilitat de poder-ho fer. Qui sap si aquest negoci d'aquí a un temps...

Tertulià 2: Negoci, has dit?

Tertulià 1: Sí, jo ho veig així, per molt que a tu no t'ho sembli, un negoci.

Tertulià 2: No es pot navegar amb un tros de fusta i una camisa fent de vela, comprens? Sé que et trobes atrapat, no obstant no has de transformar la realitat en irracional, no pots dir negoci a allò que saps que no ho serà.

Tertulià 1: Què vols dir?

Tertulià 2: Cal mesurar els pros i els contres fins en les situacions més desesperades.)Oï que abans de llençar-nos a l'aigua mirem si és neta o bruta, freda o calenta, profunda o superficial, clara o tèrbola, i moltes altres coses?

Tertulià 1: Sí, i què?

Tertulià 2: Dic, abans de llençar-nos a l'aigua, i més encara ho hem de mesurar abans de llençar-nos a una petita o gran aventura com la que dius que se t'ha presentat, i que vols afrontar.

Tertulià 1: Ho he de fer, no tinc cap altra alternativa. No puc, com ja t'he dit, deixar passar una oportunitat com aquesta.

Tertulià 2: No, jo tampoc, però el que jo vull és avaluar-ne els pros i els contres.

Tertulià 1: Comprèn tot el que dius, però...

Tertulià 2: Deixa'm acabar. No val la pena fer-ho ara! Dic que no val la pena llençar-se a l'aventura de cop i volta i examinar-ne les conseqüències a posteriori...

Tertulià 1: Pot sonar la flauta. A vegades passa. O no?

Tertulià 2: No! Això només passa a la loteria, en el joc en general, allà on el procés aleatori situa als que juguen un número en igualtat de condicions... un número, una possibilitat. En el cas de la nostra activitat és ben diferent, hi ha molts factors, moltes variables, el mercat no és una loteria.

Tertulià 1: Si s'obre una porta, ho hem d'aprofitar.

Tertulià 2: Deixa'm continuar amb els meus raonaments. A vegades, les portes les obren simplement per crear una corrent d'aire, per renovar l'aire que necessita un determinat espai, no pas per deixar-nos entrar i acollir-nos, ni a tu, ni a mi, ni a qualsevol que es pugui creure que hi ha estat invitat. Jo en veig moltes de portes

obertes, i algunes se'm tanquen només percebre que vaig en aquella direcció per poder-hi accedir. Unes altres, sé que estan obertes només per a alguns, que ni ells ho saben, però hi accedeixen. I altres, sempre les veig tancades, només s'obren per deixar-hi passar a determinades persones pre-seleccionades. Finalment, n'hi ha unes que són tancadisses i exclusives, només són obertes pels seus propietaris, són ells els que tenen la clau, i només hi deixen accedir a aquells Xque acompanyats pel seu amoX que els obre la porta amb la clau i els deixa passar com a convidats de torn. Després, tan aviat són dintre, el mateix amo tanca la porta per dins més per preservar la propietat, que per a guardar-hi cap mena d'alt secret, que per altra banda, tothom ja coneix a bastament.

Tertulià 1: Tot això és molt bonic. Una filosofia que comprenc perfectament i que ja me l'has explicada mil vegades, però no em soluciona el problema... més aviat me'n dóna de problemes. Estem sense activitat productiva des fa no sé quant, i tu ho saps tan bé com jo. Jo no puc aguantar més aquesta situació. He d'aprofitar aquesta oportunitat i llençar-m'hi. Si tu et vols mantenir al marge, ho faré tot sol, no serà pas la primera vegada.

Tertulià 2: T'ha donat bons resultats en altres ocasions?

(Pausa. El Tertulià 1 no respon.)

Bé, fes-ho, si vols. Ets prou gran i no tinc, perquè donar-te tants consells. Reconec que m'he tornat conservador, fins i tot en l'anàlisi que faig de la situació. El que sí, és cert, és que no vull perdre ni el temps, ni un duro, m'entens?

Tertulià 1: Jo no en tinc ni un de duro, què vols que perdi?

Tertulià 2: Ni jo. O és que et penses que si dic que m'he tornat conservador és, perquè tinc coses a perdre? La meua liberalitat és superior a la de molts que van de progressistes. Visc al dia, tan si t'ho creus com si no, però mirant endavant.

Tertulià 1: Alguna reserva tindràs...

Tertulià 2: Reserva, dius? Sortosament no tinc números vermells que em condicionin. Si dic que visc al dia, vol dir al dia, sotmès a aquesta manca de seny a la que els temps actuals ens aboquen. Guanyar per gastar-ho tot, tant si ens ve de gust com si no, consumir abans que estalviar, ens ho hem de rebentar tot sense contemplar cap mena de previsió. El model social actual ens explota, d'una forma daurada en alguns casos, vull dir que a vegades ens gratifica en excés, i tot seguit ens ho pren, ens fan creure que no tenim mai suficient... Ens crea insatisfacció rere insatisfacció.

Tertulià 1: Tenir o no tenir, aquesta és la maleïda qüestió...

Tertulià 2: Sí, l'antishakesperiana qüestió. L'anti ser o l'anti no ser, l'anti-esdevenir, l'anti-realitzar-se, l'anti-tot jo diria. Això és el que m'angoixa.

Tertulià 1: Tot això està molt bé, però, tornant al tema del que parlàvem, has de comprendre que jo ho he de fer, no em queda altra alternativa. I ho faré... no sé com encara, però ho faré.

(Pausa.)

Tertulià 2: Abans, pensa-t'ho una mica, si més no...

Tertulià 1: Sí. Demà passat quan m'aixequi, potser se m'encengui una llumeta, potser ho vegi d'una altra manera... què sé jo!

(Pausa.)

Tertulià 2 (*recriminatori*): Si ja ho saps ara!

Tertulià 1: Què vols dir?

Tertulià 2: Que no esperaràs a demà passat. Ho faràs de qualsevol manera, surti el que surti, perquè creus que així és com ho fa tothom.

Tertulià 1 (*molest*): Sí. Així és. I què?

Tertulià 2: No, no és així, t'equivoques. Les coses no es poden fer de qualsevol manera per treure'n beneficis. Això només passa amb els afers delictius. Només els delinqüents poden treure beneficis d'allò que no els importa. I moltes vegades, el propi delinqüent, després ho ha de pagar. Però nosaltres no som delinqüents.

Tertulià 1: Dius que els que treuen beneficis són uns delinqüents?

Tertulià 2: No, no dic això. El que veig és que estàs desesperat. Estic d'acord que hi ha molta injustícia. Tot està molt mal repartit.

Tertulià 1: De tan en tan hi ha algú de nou que també se'n surt.

Tertulià 2: Sí, molt de tan en tan, t'agafen per l'espatlla com a un incaut o pensant que ets un sicari que s'hi presta, i et fan entrar per la porta gran, i tot seguit, traspasat el llindar, queda ja consumada l'acció segelladora dels nous pactes iniciàtics d'admissió d'un nou còmplice al sistema.

Tertulià 1: I nosaltres, des de fora, impassiblement, veient-ho, i sense fer-hi res... Molt bonic...!

Tertulià 2: Sense fer-hi res, no! Aquest és el nostre estigma, i el nostre privilegi a la vegada. És per això que cal continuar lluitant. Lluitar i intentar fer les coses bé.

Tertulià 1: Per continuar perdent, com sempre.

Tertulià 2: Si ho vols dir així.

Tertulià 1: No ho sé, noi... Jo... (*Pausa.*) Com ja t'he dit, jo ho he de fer, no tinc cap altra solució... (*Inicia el mutis.*)

Tertulià 2: Espera!

(El Tertulià 1 s'atura abans de sortir, busca la mirada del Tertulià 2 que intenta retenir-lo, però finalment decideix fer mutis. Fosc.)

L'Home cansat: Com haurà anat? Aneu a saber...! Poc que ens importa, oi? A cadascú que li vagi, segons es mereixi!

(Teló.)

Escena 12

L'Home cansat (*assegut a l'ordinador, escriu*): Les màquines són idiotes... Com els homes... I jo encara més perquè sé que els passa quan fan una cosa estranya, quan s'espatllen o s'aturen per qualsevol causa estranya o no. Quina estupidesa pensar en fets estranys que provoquen anomalies inexplicables. Si gairebé tot avui dia té una explicació. Dic gairebé tot perquè em veig lluny encara de la mort, vull dir que encara que no em trobi del tot bé, veure'm a punt de fer el traspàs encara està lluny de la meva imaginació. Divagacions al marge, aquesta necessitat que tot sigui explicable em fascina des de fa molt, des de petit potser, o potser no, qualsevol

documental que intenti explicar-me o m'expliqui una curiositat m'agrada, em distreu i m'exalta, no per fer-me saltar de la cadira evidentment, però m'agrada i em fa entusiasmar entorn de la temàtica que prodigui, malgrat sigui desconeguda total o parcialment, no sé, és senzill encisar-se, no comprenc, perquè em queda lluny ja l'adolescència incrèdula, l'obstinació en les idees fixes i molt menys encara en el radicalisme totalitari. No vull més que la relativització de l'anàlisi i de les relacions humanes. L'esdevenir totalitari si no és a través de la relativització és més que perillosa. Pots esdevenir si no vas en compte un personatge aliè a la sensibilitat, desproveït de sentiments i amb la possessió d'un poder que serveix només per a la pràctica de la insolidaritat més que per a la realització. Tornant a les màquines, no cal com diuen, humanitzar-les, és impossible, no són orgàniques, és impossible pensar-hi, no els pot passar res per l'estómac ni per la ment, no tenen aquests òrgans ni molts d'altres també importants com el sexe o el cor, què més voldrien, si fossin humanes vull dir. I encara que ens amenacin i ens vulguin atemorir, no ho aconseguiran, les punyeteres màquines no podran ser més que això, màquines. Una altra cosa és que arribin a fabricar un ser clònic d'indiscutible vellesa i capacitats que un altre, però serà un ser, és a dir que podrà plantejar-se Xper molt clònic que siguiX aquell dubte existencial de >ser o no ser= que tot individu, pot i ha de plantejar-se, per anar Xmés o menysX endavant a la vida, no sé si m'explico. (*Pausa, al públic:*) Hola. Sóc un altre cop aquí perquè com molt bé haureu pogut suposar, tampoc m'han deixat sortir en aquest últim intent que fa una estona acabo de fer. Això no és l'asil ni la presó que em reté, vull dir que ni necessito cap tractament en especial ni estic pres tampoc. Paradoxalment, sóc aquí per pròpia voluntat. Quan era més jove vaig voler escollir

això, la meua pròpia llibertat. I ja veieu, ara no em serveix de res haver-la aconseguit, doncs vull marxar, vull plegar, i no em deixen.

Filla (*estàtica sota una il·luminació zenital*): T'estava escoltant i no he pogut aguantar-me, avi. On vols anar? On estaràs millor que aquí, amb tots nosaltres, que t'estimem i et volem protegir de les teves fugues que sempre intentes fer i que no et beneficien mai, sempre tornes borratxo o amb la cara partida, perquè sempre et poses on no t'has de posar...

L'Home cansat: No ho diguis això... Quan he tornat borratxo? El que passa és que tu confons la manera que jo tinc de prendre'm la vida i la que tens tu...

Filla: Què vols dir? No, no és cert... Jo sóc jove i encara ho puc fer, i tu ja estàs acabat, o si més no, hauries de retirar-te per donar pas als altres...

L'Home cansat: Jo només estic una mica cansat... però no estic acabat, tinc encara tota una vida per endavant... vaja, si em deixeu!

Filla: No, no és això. El que has de fer...

L'Home cansat (*interrompent bruscament*): No! No em diguis el que he de fer! És l'últim que voldria sentir avui...

Psicòleg (*estàtic sota una il·luminació zenital*): Em cridaven?

L'Home cansat: No, no el cridàvem... però miri, ja que està aquí aprofitaré per fer-li una pregunta que fa temps que tinc al pap.

Psicòleg: Vostè dirà.

L'Home cansat: Per què estic fart de moltes coses?

Psicòleg: I...?

L'Home cansat: Què vol dir i? Vol que li repeteixi la pregunta?

Psicòleg: No, no, no cal... Vostè ha dit: Perquè està fart de moltes coses, oi?

L'Home cansat: Sí... Molt cansat!

Psicòleg (*després d'una lleugera pausa en la que fa veure que medita*): Doncs... Primer que tot, està fart d'alguna cosa...

L'Home cansat: De moltes coses!

Psicòleg: Bé, de moltes coses, perquè...

L'Home cansat (*intransigent*): Per què, què? Cony! Ràpid!

Psicòleg: Espera, home, espera! Quina impaciència!

L'Home cansat: Ja l'hi he dit que estic molt cansat, i que aquesta cerimònia intel·lectual de la confusió que vostè practica com ofici m'afarta encara més. Si no sap la resposta a la pregunta que li he fet, ho diu i prou! Però si la sap, contesti sense tanta comèdia i dilació...

Psicòleg: No m'agrada donar respostes a la tun tun... No és que no vulgui precipitar-me, el que vull és encertar-la. No desitjo que em passi el que li ha passat a vostè a la vida. Una equivocació darrera l'altre. Té, ja ho he dit!

L'Home cansat (*llençant-se al coll del Psicòleg per escanyar-lo*): Veus! Ja ha tret el que hauria d'haver-se callat... El mato!

Filla: Deixa'l avi, deixa'l! Que li faràs mal, i a més això no et convé per la teva salut...
Deixa'l estar d'una vegada!

Psicòleg (*recuperant-se i carrespejant*): No, vostè no està acabat, vostè està per lligar...
No aguanta que li diguin la veritat, hauria d'anar al...

L'Home cansat: Al psiquiatre, oi? Vostè sí que hauria d'anar-hi, perquè vostè no és més que un psiquiatre incompetent!

Psicòleg (*després de mossegar-se conscientment la llengua*): Callo, sí... callo. Perquè si parlo ara la diria massa grossa. Callo.

L'Home cansat: És el millor que pot fer. (*A la Filla.*) Tu creus, nena que ara em deixaran anar?

Filla: Després d'aquesta escena? I ca! Com vols que et deixin sortir amb l'estat d'excitació que portes? Has de comprendre que estem aquí, vigilats, controlats, perquè no ens equivoquem...

L'Home cansat: Jo, continuaré equivocant-me fins que em mori. (*Al públic.*) Ja sabeu tots que equivocar-se és de savis...

Psicòleg (*posant-se a riure*): No em surti amb això, ara! Equivocar-se és de savis! Bona sortida aquesta... A sobre es creurà que és una eminència el carallot aquest!!

Filla: No em sembla que hagi de tractar d'aquesta manera a ningú, vostè! Carallot, el carallot potser ho és vostè!

Psicòleg (*per la pistola que es treu de la butxaca*): No sé si exercir aquesta autoritat contra ell o contra tu...

Filla: O contra tu, potser... Seria el millor que podries fer, liquidar-te...

L'Home cansat: Un bé a la humanitat faries. Creu-me, dispara't, descarrega totes les bales sobre el teu crani i deixa'ns tranquils a tots els psicòtics que no necessitem dels teus serveis...

Psicòleg (*divertit*): No hi havia pensat en aquesta possibilitat... Desaparèixer, deslliurar a la societat de les meves nefastes anàlisis... Cedir el pas als capellans una altra vegada...

L'Home cansat: Nefastes anàlisis! Ara ho has dit!

Psicòleg (*dispara a l'Home cansat*): Au, bona nit!

(L'Home cansat, ferit de mort s'anirà morint en el següent parlament, però sense immutar-se i somrient. Avançarà cap el prosceni i es dirigeix al públic.)

L'Home cansat (*pel Psicòleg*): Però que no saps que tot és de ficció! Imbècil! No t'ho pots prendre d'aquesta manera... Tu sí que acabaràs psicòtic! (*Pausa llarga.*) Després d'una pausa, qualsevol pretext és bo per reprendre la vacuïtat del discurs. Per tornar a començar a no dir res. I anar omplint línies i més línies de paraules sense sentit. Dic això, i em quedo ben descansat. Descansat d'haver interpretat una mentida. Una darrera l'altre, evidentment. (*Pausa.*) És mentida quan dic que tinc calor trobant-me xop de suor, perquè no passa ni un alè d'aire. És mentida quan dic, t'estimo, perquè sembla que vulgui treure'n partit d'aquesta asseveració. És mentida el que interpreto, perquè sóc incapaç de sostenir-ho i dir-ho de forma oral. És mentida que m'estimen, quan ni ploren quan em moro. És mentida la mort, si la vida és tal com la vivim. És mentida l'infern per a tots els que hi creuen. És mentida el desert, contemplant-lo des de l'ombra. És mentida la fam, quan hi penso mentre llenço un rosegó de pa. És mentida el color, sense l'explicació de l'espectre. És mentida la felicitat, quan l'explicitem i la fem extensible. És mentida la por propiciada per l'ensurt. És mentida, res, sembla que tot i no res ho és de mentida. Res és mentida, tot ho és. L'embolic de les paraules em fa pensar que hi ha alguna cosa al darrera. M'agradaria que així fos. No obstant, ho dubto. M'agradaria però, això sí, m'agradaria. (*Fa mutis, definitivament.*)

(Fosc i fi del relat dramàtic.)